

NIEUWSBRIEF november 2024

Deze uitgave van de Nieuwsbrief staat in het teken van het werkbezoek van Arent en Helma aan Ndegeya, in september. Bijna twee weken hebben ze doorgebracht in de gemeenschap, waarbij ze hebben gekeken hoe alles ervoor stond, heel veel mensen hebben ontmoet, veel overleg hebben gevoerd, geëvalueerd en nieuwe plannen gemaakt. Hun ervaringen beschrijven ze in deze Nieuwsbrief.

Ook maakt u nader kennis met Irene Zijp, bestuurslid van Stichting Laudara, waar de Joanne Foundation in de toekomst veel mee zal samenwerken.

Zoals onze vaste lezers, sponsoren en donateurs weten, gaan er in de toekomst dingen veranderen wat betreft de werkzaamheden van de Joanne Foundation. We gaan nauw samenwerken met de Stichting Laudara. Deze stichting gaat in Ndegeya het proces naar zelfvoorzienendheid verder ondersteunen en zorgen voor een goede planmatige aanpak van de projecten. Wijzelf zullen ons, zoals we ooit begonnen zijn, vooral gaan richten op de mensen die er wonen: kinderen, de gezinnen en de ouderen.

Irene Zijp is de stuwende kracht achter Laudara. Zij heeft veel ervaring met dit soort projecten op verschillende plekken in de wereld. Met een gerust hart doen we een stap terug, terwijl we financieel wel zullen investeren in Laudara, om de voortgang van de projecten in Ndegeya mogelijk te maken. Ook zullen we in de Raad van Adviseurs van Laudara actief zijn. Op deze manier wordt Joanne's werk met hetzelfde idealisme voortgezet en dat is voor ons het allerbelangrijkste. Joanne's droom moet doorgaan...!

Verslag van het werkbezoek naar Oeganda

“Vlak na aankomst hebben we eerst Apollo ontmoet. Het was heerlijk om hem weer te zien en ook fijn om te zien hoe blij hij was om ons weer te ontmoeten

We hebben lang met hem gesproken en echt goed bijgepraat. Ook hebben we ons programma voor de rest van de tijd doorgesproken.

Gedurende het gesprek, dat plaatsvond in Villa Katwe, kregen we steeds meer zin om Ndegeya eindelijk terug te zien.

Toen we de volgende dag in Ndegeya aankwamen, waren we onder de indruk van wat we zagen: naast de kliniek stond nu ook het Mother and Childcare Centre. Prachtig! We werden heel enthousiast ontvangen door de verpleegkundigen Michael en Shaban en door Miriam, de verloskundige. Vol trots gaven ze ons een rondleiding door beide gebouwen. De kliniek hadden we al eerder gezien, maar ze lieten ons nu zien dat ze met de winst van de kliniek een aantal nuttige medische instrumenten hadden aangeschaft, waardoor ze betere diagnoses kunnen stellen en patiënten beter kunnen behandelen. Mooi!

Links de kliniek en rechts het nieuwe Mother and Childcare Centre

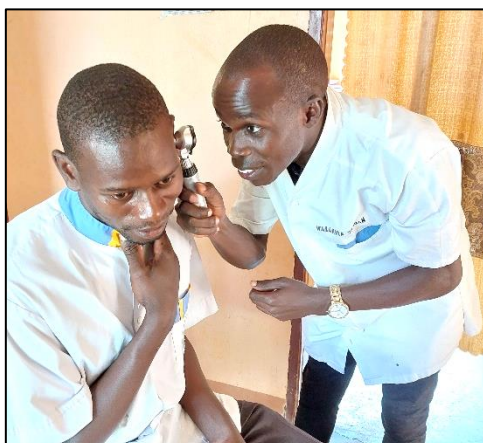

De rondleiding door het Mother and Childcare Centre (MCC) was indrukwekkend. Miriam vertelde vol trots over haar werk en liet ons alles zien.

Het MCC is klein, maar heel effectief ingericht.

Ze liet ook wat informatiemateriaal zien dat ze de zwangere vrouwen meegeeft.

Vanuit Nederland hadden we nog wat spullen meegebracht: brillen op recept gemaakt door opticien Te Kieft en leesbrillen, maar de klap op de vuurpijl was toch wel het mobiele echoapparaat. Het is zo fantastisch om te zien dat zo'n klein apparaatje zo'n goede bijdrage kan leveren aan het stellen van een juiste diagnose en in een vroeg stadium ontdekken van eventuele afwijkingen. Het apparaat is gekoppeld aan een mobiele telefoon en hierop kunnen de resultaten van de echo bekeken en opgeslagen worden; er kan zelfs een printje van gemaakt worden.

De echo zal zowel gebruikt worden in de MCC als in de kliniek.

Michael en Shaban hebben het meteen uitgetoet en een hart-echo gemaakt. Ze waren zeer onder de indruk van de mogelijkheden.

Ook brachten we een otoscoop mee. Dat is een apparaat waarmee je in oren kunt kijken en ook dat moest natuurlijk onmiddellijk uitgetoet worden. We hadden veel plezier om de uitdrukking op het gezicht van Shaban toen hij in Michaels oren keek! Hilarisch!

Het regenseizoen stond tijdens ons verblijf op het punt van beginnen, en dus werden we op een gegeven moment overvallen door een gigantsche stortbui. In no time waren de wegen haast onbegaanbaar. Gelukkig hadden we net Henry geld gegeven voor nieuwe banden, want we hadden gezien dat er helemaal geen profiel meer op zat en hij totaal geen grip meer had op doornatte wegen. Omdat hij ook twee keer per week de kinderen van Joanne's Children Corner en de andere kinderen naar en van school rijdt, leek ons dit een goede investering, voor ieders veiligheid. Hij was blij en dankbaar en is direct naar de garage gegaan om de nieuwe banden erop te laten leggen. Ook wij waren er blij mee toen we door die stortbui reden, want nu hield de auto mooi grip!

We zijn ook bij Owen op bezoek geweest. Degenen die onze nieuwsbrief regelmatig lezen, weten dat Owen een jongen met het Down Syndroom is, en dat hij, na een naai-opleiding bij het Smiling-Hearts programma, sinds kort bij zijn moeder in het 'naaiatelier' werkt. Het was prachtig om te zien hoe Owen daar in z'n element is en hoe blij hij is met zijn nieuwe naaimachine. Vol trots liet hij een paar jurkjes zien die hij pas gemaakt had

Zoals eerder gezegd zullen wij ons de komende tijd meer gaan richten op datgene waar Joanne ooit mee begonnen is en wat we vijftien jaar geleden hebben opgepakt: de zorg voor de kinderen die naar school gaan. Dus tijdens ons bezoek hebben we uitgebreid gesproken met een aantal kinderen die op een belangrijk punt in hun schoolloopbaan staan: aan het eind van de basisschool of op een keuzemoment in of aan het eind van hun middelbare school. We hadden leuke gesprekken met geïnteresseerde en gemotiveerde jonge mensen. Voor degenen die de mensen hier kennen: we hebben gesproken met Godfrey, Hillary, Heather, Ruben, young Arent en Marvin.

We hadden de kinderen uitgenodigd om naar Villa Katwe te komen en het was heel leuk om de kinderen nu één op één te spreken met een flesje frisdrank erbij. Ze zaten ontspannen te vertellen over hun ervaringen op school, de vakken die ze gemakkelijk of moeilijk vonden, wat ze graag in hun vrije tijd doen, maar vooral over hun toekomstdromen. De meesten hadden een realistisch beeld van hun mogelijkheden, maar sommigen moesten we even helpen 'de voeten op de vloer' te houden: de universiteit is niet voor iedereen haalbaar en dan kan een mbo- of hbo-opleiding een betere optie zijn.

Arent met zijn naamgenoot

Ruben (de zoon van Apollo) vertelde ons uitgebreid over zijn liefde voor muziek en dat hij eigenlijk wel *musician* zou willen worden. Hij schijnt al trompet te spelen, maar pianospelen is echt zijn grote droom. Na schooltijd en in de weekenden mag hij op school pianospelen. Zijn ogen begonnen te glimmen toen hij daarover sprak. Hij hoopt in de toekomst zijn eigen piano of keyboard te hebben. Maar hij was ook realistisch en zei dat hij muziek maken beter als hobby kon zien en te zijner tijd beter een geneeskundige opleiding kon gaan volgen...

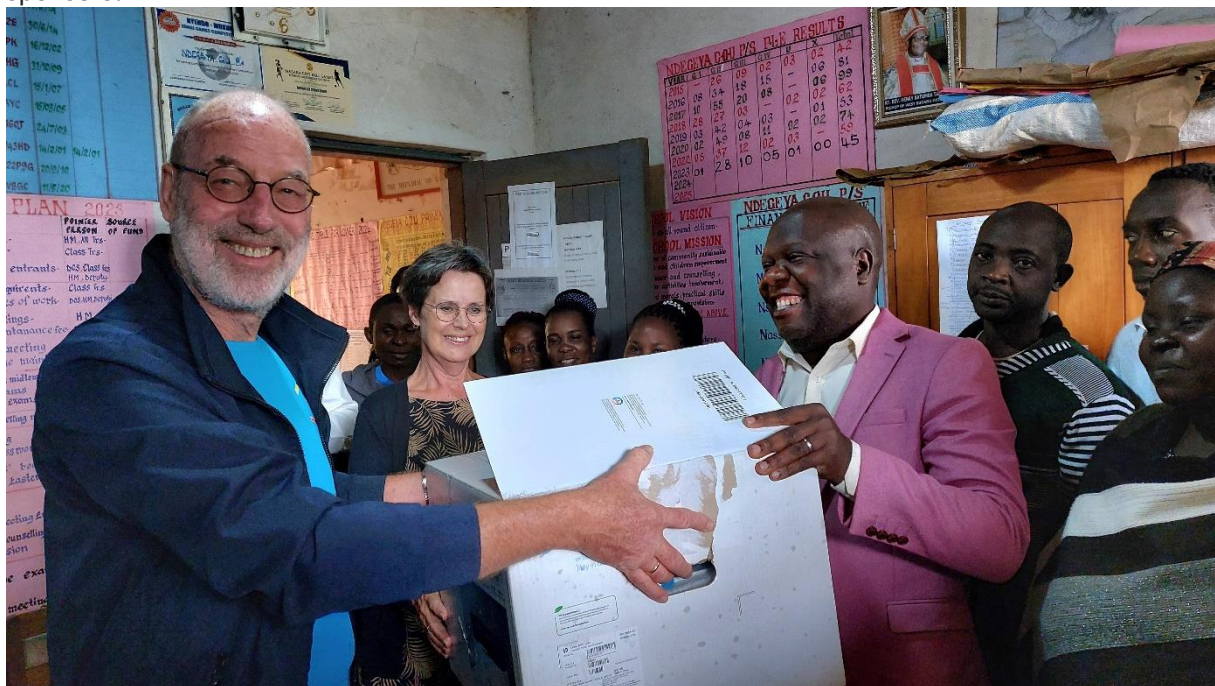
Er was nog een ander verhaal dat ons raakte.

Apollo bracht ook een voor ons onbekend klein meisje mee, de 8-jarige Sheila. Sheila is de dochter van Apollo 's broer die in 2018 is overleden. Ze woonde bij haar moeder, maar helaas heeft deze afgelopen voorjaar een eind aan haar leven gemaakt. Sheila was toen dus wees.

Apollo en z'n vrouw Innocent hebben haar nu in hun gezin opgenomen. Het gaat gelukkig goed met haar, al is er nog wel een taalbarrière: Sheila sprak altijd Runyankole (de taal die in het zuidwesten van Oeganda gesproken wordt) en moet zich nu leren uiten in Luganda. Maar met de liefdevolle zorg van Apollo en Innocent gaat het vast goedkomen. Ze gaat nu ook naar school en showt vol trots haar schooluniform.

We bezochten ook de Ndegeya Church of Uganda Primary school, om daar de printer te brengen. De lezers van de Nieuwsbrief herinneren zich misschien de oproep van Hester om geld te doneren voor de aanschaf van een printer voor deze school en daar hebben diverse mensen op gereageerd, met als gevolg dat we een printer konden overhandigen aan Steven, de directeur, en zijn team. Iedereen was superblij. Tot dan toe moesten ze voor ieder printje of kopietje eerst naar een copyshop in Masaka, wat veel geld en tijd kostte. Nu hebben ze dus hun eigen printer/kopieerapparaat. Dank aan de sponsors!

Met de opbrengst van de sponsorloop die Hester op de school van haar kinderen heeft georganiseerd, kunnen er nu 33 kinderen een jaar naar school. Een aantal van deze kinderen hebben we ontmoet en gesproken. Het zijn allemaal blij en dankbare kinderen, die weer een stapje dichterbij hun droom voor de toekomst komen.

Een paar jaar geleden zijn we op deze school ook met het leesproject van My Book Buddy gestart. Steven vertelde dat sinds die tijd de resultaten van de leerlingen flink verbeterd zijn. Fijn!

Wat voor ons een eye opener was, is het feit dat zwakke leerlingen beter naar een government school kunnen dan naar een private school. Private schools worden afgerekend op de resultaten van hun leerlingen. Heb je dus te veel zwakke leerlingen, dan is dat financieel nadelig voor de school. Government schools zijn verplicht alle leerlingen aan te nemen en worden dus niet op deze manier afgerekend. Zij kunnen dus meer aandacht besteden aan de zwakkere leerlingen.

Natuurlijk zijn we ook de village ingegaan. Eerst naar Jane, een blinde vrouw, voor wie we recent een latrine hebben laten bouwen. Ze moest vroeger naar een latrine in de buurt, maar had hulp nodig om daar te komen. Nu heeft ze een latrine vlak bij haar huis, die ze gemakkelijk zelfstandig kan bereiken, zodat ze niet meer afhankelijk is van hulp van anderen. We troffen een intens gelukkige en dankbare vrouw. Ze kon haar geluk helemaal niet op toen we haar ook nog een voedselpakket gaven met 3 kg bonen, 5 kg rijst en 10 kg maïsmeel. Vooral dat laatste is hier een belangrijk voedingsmiddel: 's morgens wordt er pap van gemaakt en verder maakt men er *posho* van, een dikke compacte brij, waar plakken van gesneden kunnen worden en die dan samen met bonen een voedzame maaltijd vormen. Jane zorgt ook voor haar vijf kleinkinderen, die door hun ouders bij oma gedumpt zijn. De ouders bekommeren zich niet meer om hun kinderen. Het is voor Jane een grote uitdaging om alle mondjes te voeden. Met dit voedselpakket kan ze weer even vooruit.

We bezochten ook Joseph en zijn vrouw om een voedselpakket te brengen. We kennen dit stel al lang en ze stralen altijd wanneer ze ons weer zien. Ons bezoek kwam voor hen als een verrassing en hun reactie was hartverwarmend.

Een voedselpakket brachten we ook bij Paulo. Paulo is jaren geleden uit Burundi gevlucht en heeft in Ndegeya lang als landarbeider gewerkt. Nu is hij oud en zeer zwak van gezondheid. Eigenlijk heeft hij niemand die zich om hem bekommert. Gelukkig houdt ons team hem in de gaten. We waren blij dat hij voorlopig weer wat te eten had.

We hebben bij Apollo geld achtergelaten voor nog zeven van dergelijke voedselpakketten. Die heeft hij na ons vertrek rondgebracht.

Al snel was het alweer onze laatste dag in Masaka en in Villa Katwe.

's Morgens hebben we nog wat laatste verslagen uitgewerkt en ons evaluatiegesprek met Apollo voorbereid.

Dat gesprek vond 's middags plaats. Het was goed om alle afspraken nog even op een rijtje te zetten, zodat we, zoals Apollo altijd zegt *on the same page* zijn. Het was een fijn en constructief gesprek, waarin we vooral naar de toekomst gekeken hebben, omdat die er voor ons allemaal wat anders uit komt te zien, zoals we hierboven al vertelden.

Omdat Irene in oktober op werkbezoek gaat naar het project in Ndegeya, hebben we ook haar bezoek voorbereid door alvast wat onderwerpen in de week te leggen en het team gevraagd daarover na te denken, zodat Irene straks ook een maximaal rendement heeft van haar bezoek.

We kijken met een goed gevoel terug op dit bezoek en we hebben er het volste vertrouwen in dat het project in Ndegeya een goede toekomst tegemoet gaat, door een goede samenwerking van de Joanne Foundation en de Stichting Laudara.”

Kennismaken met Irene Zijp van de Stichting Laudara

Ik wil hierbij mijzelf graag even voorstellen naar aanleiding van een bijzonder verhaal over hoe kleine ontmoetingen tot grote dromen kunnen leiden. Ik ben Irene Zijp, en mijn pad heeft me onlangs naar een prachtig nieuw avontuur geleid samen met Helma en Arent.

Een onverwachte ontmoeting

Het begon allemaal toen ik Helma en Arent Noordink ontmoette nadat ik een mogelijkheid zocht om een aantal weken naar het buitenland te gaan. Hun verhaal raakte me diep - hoe ze de droom

van hun dochter Joanne voortzetten door kansarme kinderen in Oeganda te helpen. Hun passie en toewijding waren aanstekelijk, en voor ik het wist, stond ik zelf in Ndegeya met de opdracht om te kijken hoe we deze gemeenschap in de toekomst verder konden helpen.

De geboorte van Laudara

Die reis was een echte eye-opener. Ik zag zoveel potentieel in de mensen van Ndegeya, en ik wist: hier wil ik me voor inzetten. Zo ontstond Laudara (link naar laudara.org), mijn eigen stichting. De naam is niet zomaar gekozen - 'Lau' staat voor laugh (lachen), 'da' voor dare (durven), en 'ra' voor raise up (verheffen). Want dat is precies wat we willen doen: met een lach op ons gezicht, durven dromen en gemeenschappen in hun kracht zetten.

Onze droom voor Ndegeya

Samen met de Joanne Foundation dromen we van een Ndegeya dat op eigen benen kan staan. We willen niet zomaar hulp bieden, maar de gemeenschap echt in hun kracht zetten. Denk aan betere gezondheid, educatie en het stimuleren van lokaal ondernemerschap. Het gaat erom dat de mensen in Ndegeya zelf de tools in handen krijgen om hun toekomst vorm te geven.

Hoe we het aanpakken

We geloven sterk in samenwerking. Daarom werken we nauw samen met lokale partners en luisteren we goed naar wat de gemeenschap zelf nodig heeft. Of het nu gaat om het verder groeien van de medische kliniek of het ondersteunen van een moeder-en-kindcentrum, alles gebeurt in nauwe samenspraak met de mensen ter plaatse.

De mooie band met de Joanne Foundation en vooral met Helma en Arent blijft bestaan, doordat ze als adviseur nauw betrokken blijven bij de projecten.

Wat begon als een toevallige ontmoeting, is uitgegroeid tot een prachtig samenwerkingsverband tussen de Joanne Foundation en Laudara. Ik hoop velen van jullie persoonlijk te leren kennen en jullie op de hoogte te kunnen houden van alle mooie ontwikkelingen. Samen maken we echt het verschil!

Warme groet,
Irene

Vlnr
Kelly (bestuurslid
Laudara) Shaban,
dr Bobic, Michael,
Jane, Innocent,
Miriam, Irene, Apollo

Opening van het Mother and Childcare Centre

Tijdens het bezoek van Irene vond ook de officiële opening plaats. Het was een geweldige gebeurtenis die de hele gemeenschap samenbracht! Na een warm welkom van de ceremoniemeester spraken lokale bestuurders, waaronder burgemeester Michael Nakumusana, hun steun uit voor het centrum en het belang ervan voor de gezondheidszorg van de moeders en kinderen in Ndegeya.

Het evenement zat vol leuke activiteiten, zoals dansworkshops en optredens door de lokale schoolkinderen die hun rijke cultuur lieten zien. Populair onder de kinderen was het gezamenlijke kunstproject waarbij ze handschilderingen maakten op de muren van het MCC, om daarna met de uitgedeelde ballonnen te gaan spelen. Uitgedeelde vouchers voor gratis consultaties zorgde voor een lange rij die tot 's avonds laat duurde.

Het was een waardevol gemeenschapsfeest met een belofte voor nog betere zorg in de toekomst.

Ten slotte

Wat is het mooi om te zien dat ook zestien jaar na Joannes overlijden nog steeds meer mensen zich betrokken voelen bij haar levenswerk. Niet alleen komen er nog steeds zoveel donaties binnen, ook van weer nieuwe mensen, maar ook is Irene met Laudara (www.laudara.org) gekomen om het project verder duurzaam te maken. Dit stemt ons blij en dankbaar. Zo was ook 2024 weer een jaar dat perspectief biedt aan de bevolking van Ndegeya en aan de kinderen die we onder onze hoede genomen hebben. U allen wensen we een heel goed 2025!

Voor vragen of opmerkingen kunt u altijd contact met ons opnemen:

joannefoundationuganda@gmail.com

Voor meer informatie: www.joannefoundation.nl of op Facebook : "Joanne Foundation"

Bankrekening: **NL95RABO 0146 1764 72** t.n.v. Joanne Foundation te Aalten